

Vanuit mijn hart

Zeg jij weleens hardop wat iemand voor jou betekent? Vaak nemen we daar de tijd niet voor. Zonde. In deze rubriek laten we een lezeres aan het woord die niet langer wil wachten.

Lieve Marion,

Dertien jaar geleden leerden we elkaar kennen toen jij bij mij een cursus volgde. We zijn allebei zorgprofessionals en hadden meteen een klik met elkaar. Dat we tachtig kilometer bij elkaar vandaan woonden, was voor ons geen probleem. We belden elkaar regelmatig en zagen elkaar ook vaak bij vervolgcursussen. Nadat je je Jaaropleiding Aromazorg in de Zorg in 2018 afrondde, vroeg ik jou of je docent bij mijn bedrijf wilde worden. Jij zei meteen ja en toen je proefperiode op 15 oktober 2019 erop zat, vierden we dat samen met mijn man Kees in ons lokale grand café. We zaten net gezellig aan de wijn en bitterballen toen het hoofd van Kees opeens op zijn borst zakte en hij niet meer reageerde. **We zagen het gebeuren en wisten het allebei meteen: Kees had een hartstilstand.**

Terwijl ik hem op de grond trok en met de hartcompressies en mond-op-mond-beademing begon, zorgde jij dat 112 werd gebeld. Daarna kwam je mij assisteren. Ondertussen kon ik maar één ding denken en dat schijn ik ook geroepen te hebben: 'Niet weer!' Mijn eerdere echtgenoot Steve was namelijk zes jaar daarvoor aan een hartstilstand overleden. Ik was heel bang dat dat met Kees ook zou gebeuren. Pas toen de ambulancebroeders de reanimatie na tien minuten overnamen, realiseerde ik me dat Kees en ik een niet-reanimeren-verklaring hadden ondertekend. Dit omdat we door eerdere ervaringen bang waren dat we daar slecht uit zouden komen.

Madeleine (60) en Marion (67)

'Je liet alles uit je handen vallen om ons te helpen na zijn hartstilstand'

Maar nu zat ik naast hem en ondernam ik – als voormalig verpleegkundige – gewoonweg meteen actie. In het ziekenhuis belandde Kees op de intensive care. **Had ik er wel goed aan gedaan om Kees toch te reanimeren? Ik vroeg het aan jou, maar jij wist het antwoord natuurlijk ook niet.** Het enige wat je kon zeggen, was dat je bij mij was en niet meer wegging. Door de reanimatie had Kees een paar ribben gebroken en zijn borstbeen gekneusd. Ook ontwikkelde hij een bijna-fatale longontsteking. Omdat wij twintig kilometer verderop woonden, wilde ik per se in de buurt blijven van het ziekenhuis. Jij begreep dat. Nadat je je man en werk had gebeld, trokken we samen in een hotel aan de overkant.

Madeleine (r) met Marion, haar rots in de branding.

We gingen iedere dag met z'n tweeën naar het ziekenhuis om bij Kees te zijn. Ook ondersteunden we hem samen met complementaire zorg. Pas toen Kees naar een normale cardiologie-afdeling verhuisde, ging jij naar huis. **Dat jij er voor mij in een van de moeilijkste tijden van mijn leven was, zal ik nooit vergeten. Zonder iets te zeggen of vragen, liet je alles uit je handen vallen om bij ons te zijn.** We waren al goede vriendinnen, maar toen we dit samen meemaakten, besepte ik pas hoe diep onze vriendschap en zielsverwantschap gaan. Jij was mijn kalme rots in de branding. Ik zou niet weten hoe ik dit zonder jou had moeten doorstaan.

Liefs, Madeleine

Wil jij ook vertellen wat iemand voor jou betekent? Mail je verhaal in het kort naar post@vriendin.nl, wie weet interviewen we je voor deze rubriek.